



#ZOBACZ
EmOCJE



Autentyczność

Nauczyciel/Nauczycielka buduje fundament

NAUCZYCIELE





Opracowane przez:
Instytut Edukacji Pozytywnej

Redakcja merytoryczna:
Małgorzata Nowicka
Aleksandra Wzorek

Poniższa książeczka stanowi część pakietu edukacyjnego z zakresu zdrowia psychicznego dzieci i młodzieży w ramach programu #ZobaczEmocje. Materiał jest bezpłatny, dostępny na licencji Creative Commons Uznanie autorstwa – Na tych samych warunkach 4.0, Międzynarodowa Licencja Publiczna.

Autentyczność

Nauczyciel buduje fundament

#autentyczność

#emocje

#samoocena

#przynależność do grupy

#granice

#asertywność



Autentyczność

Nauczyciel buduje fundament

Nauczyciel/nauczycielka a tożsamość uczniów/uczennic

Tożsamość młodego człowieka rozwija się w różnych fazach życia, a nauczyciel/nauczycielka odgrywa ważną rolę w tym procesie. Tożsamość jest dynamiczna i zależy od interakcji z otoczeniem. Jako postać ważna w życiu ucznia/uczennicy, zwłaszcza dziecka, nauczyciel/nauczycielka ma wpływ na jego/jej poczucie własnej wartości, pewności siebie oraz postrzeganie siebie w kontekście społecznym. Budowanie tożsamości to nie tylko przekazywanie wiedzy, ale także wspieranie



młodych ludzi w rozwoju emocjonalnym, społecznym i osobistym, przy jednoczesnym uwzględnieniu autentyczności – umiejętności bycia sobą, co jest kluczowe dla ich prawdziwego rozwoju.

Wspieranie poczucia własnej wartości

Podstawą budowania tożsamości jest poczucie akceptacji. Nauczyciel/Nauczycielka, tworząc atmosferę szacunku i zrozumienia, umożliwia uczniom/uczennicom odkrywanie i wyrażanie siebie. Każdy/Każda z nich powinien/powinna czuć się wartościowy/wartościowa i szanowany/szanowana, co zwiększa jego motywację do podejmowania wyzwań. Autentyczność młodych ludzi jest wspierana poprzez indywidualne podejście nauczyciela/nauczycielki, który/która dostrzega unikalność każdego ucznia/każdej uczennicy i docenia jego/jej osiągnięcia, niezależnie od ich skali. Taka postawa pomaga im w budowaniu pozytywnego obrazu siebie, który jest fundamentem tożsamości.

Rozwój społeczny i emocjonalny

Nauczyciel/Nauczycielka odgrywa ważną rolę w kształtowaniu umiejętności społecznych dzieci i młodych ludzi, które są niezbędne do budowania tożsamości w kontekście grupy. Autentyczność w relacjach z innymi polega na umiejętności wyrażania siebie, rozwiązywania konfliktów i współpracy. Dzieci uczą się, jak zarządzać swoimi emocjami, co pomaga im lepiej radzić sobie w trudnych sytuacjach i wzmacnia ich tożsamość społeczną. Nauczyciel/Nauczycielka, reagując na problemy uczniom/uczennicom, pomaga im mierzyć się z wyzwaniami emocjonalnymi, jednocześnie promując szacunek do siebie i innych, co pozwala uczniom pozostać wiernymi swoim wartościom.

Promowanie różnorodności

Współczesny świat jest zróżnicowany pod względem kulturowym i społecznym, a nauczyciel/nauczycielka pełni kluczową rolę w pomaganiu dzieciom i młodzieży w akceptowaniu siebie i innych. Przyjmowanie postawy otwartości wobec innych kultur i tradycji pozwala dzieciom zaakceptować swoją tożsamość i zrozumieć jej miejsce w społeczeństwie. Autentyczność w tym procesie oznacza, że uczniowie/uczennice uczą się być sobą, niezależnie od różnic, które ich/je otaczają. Rozwijają także empatię i umiejętności współpracy, co wzmacnia ich tożsamość w kontekście wspólnoty.



Współpraca z rodzicami

Nauczyciel/Nauczycielka nie działa w izolacji – współpraca z rodzicami jest niezbędna do budowania spójnej tożsamości ucznia i uczenicy. Regularne rozmowy, wspólne ustalanie celów wychowawczych oraz spójne komunikaty z obu stron pomagają dziecku czuć się pewniej i bardziej autentycznie zarówno w domu, jak i w szkole. Takie podejście wzmacnia poczucie tożsamości i daje młodej osobie silniejszy fundament do rozwoju.

Nauczyciel/Nauczycielka daje przykład

Nauczyciel pełni również funkcję wzorca. Jego/Jej postawy, zachowania i wartości mają wpływ na to, jak dziecko postrzega siebie. Nauczyciel/Nauczycielka, który wykazuje szacunek do siebie i innych, zrozumienie dla różnorodności i umiejętność rozwiązywania konfliktów, staje się dla uczniów/uczenicy autentycznym modelem, do którego mogą się odnosić. W ten sposób dzieci i młodzież uczą się, jak być sobą, szanować siebie i innych oraz jak budować swoją tożsamość w społeczeństwie.



Nauczyciel/Nauczycielka, oprócz przekazywania wiedzy, wpływa na poczucie własnej wartości uczniów i uczennic, ich pewność siebie i umiejętności społeczne. Tworząc bezpieczne, akceptujące środowisko, promując różnorodność i współpracując z rodziną, nauczyciel/nauczycielka pomaga dzieciom odkrywać, kim naprawdę są. Autentyczność, którą nauczyciel/nauczycielka prezentuje, jest przykładem dla uczniów i uczennic, jak być sobą. Wspierając ich w rozwoju, nauczyciel/nauczycielka pomaga im stać się pewnymi siebie, odpowiedzialnymi członkami społeczeństwa.

Emocje w szkole

Emocje są nieodłącznym elementem życia młodych ludzi, szczególnie w szkole, gdzie intensywnie przeżywają uczucia związane z nauką, relacjami i wymaganiami dorosłych. Nauczyciel/Nauczycielka, wpływając na atmosferę w klasie, może wspierać dzieci w radzeniu sobie z emocjami i ich konstruktywnym wyrażaniu. Jak to robić?

Zrozum emocje uczniów/uczennic, którzy/które często nie potrafią rozpoznać, co czują, zwłaszcza gdy są to trudne emocje jak złość czy smutek. Nauczyciel/Nauczycielka może pomóc im je zrozumieć, wykorzystując rozmowy i zabawy, które umożliwiają wyrażanie emocji. Zrozumienie i nazywanie emocji jest pierwszym krokiem do ich kontrolowania.

Stwórz bezpieczne środowisko, czyli przestrzeń, gdzie dzieci młodsze czy starsze czują się akceptowane i bezpieczne, by mogły swobodnie wyrażać emocje. Empatia nauczyciela/nauczycielki i wspieranie uczniów/uczennic w trudnych chwilach pomagają im lepiej radzić sobie z emocjami.

Ucz regulować emocje przy pomocy różnych metod radzenia sobie z nimi. Mogą to być techniki oddechowe czy „time-out” – krótka przerwa, która pomaga uspokoić się i przemyśleć sytuację. Wprowadzenie takich narzędzi sprzyja lepszemu zarządzaniu emocjami i stresem.

Wspieraj pozytywne emocje, takie jak radość z nauki czy współpracy. Chwalenie uczniów/uczennic za postępy i tworzenie atmosfery wzajemnego szacunku zwiększa motywację i pozytywne nastawienie do wyzwań.

Współpracuj z rodzicami, co pozwoli na lepsze zrozumienie emocji uczniów/uczennic, pomoże w dostosowaniu działań wychowawczych i zapewni spójne wsparcie zarówno w szkole, jak i w domu.



Ważna sprawa:**Pierwsza pomoc emocjonalna dla ucznia/uczennicy – skrócony poradnik dla nauczyciela/nauczycielki**

Pierwsza pomoc emocjonalna to wsparcie ucznia i uczennicy w chwilach silnych emocji, takich jak strach, smutek czy złość. Nauczyciel/Nauczycielka pełni kluczową rolę, pomagając dziecku radzić sobie z emocjami i wpływając na jego rozwój emocjonalny. O czym trzeba pamiętać?

1. Zachowanie spokoju i empatii

W trudnych chwilach nauczyciel/nauczycielka powinien/powinna zachować spokój, wykazać empatię i wysłuchać ucznia. Ważne jest, by uczeń/uczennica czuł/czuła się zrozumiany/zrozumiana, a nie oceniany/oceniana. Powiedz np. „Rozumiem, że to może być trudne”.

2. Techniki uspokajające

Pomóż uczniowi/uczennicy się uspokoić, np. poprzez głębokie oddychanie, krótką przerwę na relaks lub wizualizację spokojnego miejsca. To pomaga obniżyć napięcie emocjonalne.

3. Aktywne słuchanie

Uważnie słuchaj dziecka, dając mu przestrzeń na wyrażenie swoich uczuć. Warto zadawać pytania, które pomagają uczniowi/uczennicy zrozumieć swoje emocje, np. „Co się stało?” lub „Jak się czujesz?”.

4. Pomoc w rozpoznawaniu emocji

Ucz podopiecznych/podopieczne nazywania emocji, co pomaga im je zrozumieć i kontrolować. Możesz używać kart z emocjami, by pomóc dziecku określić, co czuje.

5. Szukanie rozwiązania

Po uspokojeniu ucznia/uczennicy warto zaangażować go/ją w szukanie rozwiązania sytuacji, np. „Co moglibyśmy/mogłybyśmy zrobić, aby poczuć się lepiej?”. To daje młodej osobie poczucie kontroli nad emocjami.

6. Pomoc zewnętrzna

Jeśli emocje są zbyt silne, należy wiedzieć, kiedy poprosić o pomoc specjalistów, np. psychologa szkolnego/psycholożkę szkolną lub rodzica.

Samoocena w szkole

Samoocena uczniów/uczennicy jest jednym z najważniejszych elementów, które wpływają na ich rozwój emocjonalny, społeczny i edukacyjny. Wysoka samoocena pomaga w budowaniu pewności siebie, motywacji do nauki oraz zdrowych relacji z rówieśnikami i dorosłymi. Z kolei niska samoocena może prowadzić do trudności w nauce, wycofania społecznego i problemów emocjonalnych. Dlatego nauczyciel/nauczycielka, pełniący/pełniąca rolę przewodnika/przewodniczki w procesie edukacyjnym, odgrywa istotną rolę w kształtowaniu zdrowej samooceny u swoich uczniów/uczennic.

Atmosfera akceptacji i wsparcia

Pierwszym krokiem do wspierania uczniów/uczennic w budowaniu pozytywnej samooceny jest stworzenie w klasie atmosfery akceptacji i szacunku. Dzieci i młodzież muszą czuć się bezpieczne, aby móc wyrażać siebie, podejmować wyzwania i popełniać błędy. Nauczyciel/nauczycielka, który/która okazuje zainteresowanie i zrozumienie, wzmacnia poczucie własnej wartości uczniów i uczennic. Kom-

plementowanie ich za wysiłek, nie tylko za osiągnięcia, pozwala im zrozumieć, że ich wartość nie zależy tylko od wyników, ale także od postawy i zaangażowania.

Konstruktywna informacja zwrotna

Konstruktywna informacja zwrotna jest kluczowa dla kształtowania samooceny. Zamiast skupiać się tylko na błędach, warto zwrócić uwagę na mocne strony ucznia/uczennicy i zasugerować, jak może coś poprawić. Pochwała za postępy oraz pomoc w wyciąganiu wniosków z porażek pomaga dziecku zrozumieć, że jest w stanie się rozwijać, co pozytywnie wpływa na jego samoocenę.



Poczucie kompetencji

Uczniowie i uczennice budują swoją samoocenę również poprzez doświadczenie sukcesów. Nauczyciel/Nauczycielka może wprowadzać zadania o różnym stopniu trudności, co pozwoli każdemu/każdej odczuć satysfakcję z osiągnięć. Ważne jest, aby sukcesy były osiągalne i dostosowane do możliwości ucznia/uczennicy, co zwiększa poczucie kompetencji i motywacji.

Promowanie samoświadomości

Pomoc w zrozumieniu mocnych stron oraz tego, co wymaga zmiany czy rozwoju, wpływa na samoocenę uczniów i uczennic. Nauczyciel/Nauczycielka może ich/je angażować w refleksję nad własnymi postępami, zachęcając przy tym do samodzielnego wyciągania wniosków i wyznaczania celów. Regularne rozmowy o postępach i trudnościach pomagają młodym ludziom zobaczyć siebie w kontekście ich rozwoju, a nie tylko w świetle bieżących wyników.

Pozytywne wzmocnienia

Ważne jest, aby nauczyciel/nauczycielka stosował/stosowała różne metody oceny, które uwzględniają różnorodne talenty i umiejętności uczniów i uczennic. Dzięki temu osoby o różnych zdolnościach będą miały równe szanse na pozytywne wzmocnienie, co pozwoli na utrzymanie wysokiej samooceny u wszystkich uczniów, niezależnie od ich mocnych stron.

Przynależność do grupy

Przynależność do grupy jest jednym z podstawowych aspektów rozwoju uczniów/uczennic, szczególnie w szkole, gdzie uczniowie/uczennice codziennie wchodzą w interakcje z rówieśnikami/rówieśniczkami. Osoby, które czują się częścią grupy, są bardziej pewne siebie, lepiej radzą sobie z wyzwaniami emocjonalnymi i społecznymi, a także mają większą motywację do nauki. Nauczyciel/Nauczycielka pełni kluczową rolę w tworzeniu atmosfery integracji, w której każdy/każda uczeń/uczennica czuje się akceptowany i wartościowy.

Pozytywna atmosfera w klasie

Pierwszym krokiem do wspierania przynależności uczniów/uczennic do grupy jest stworzenie w klasie atmosfery akceptacji, szacunku i współpracy. To sprawi, że poczują się częścią społeczności, w której ich obecność jest ceniona. Nauczyciel/Nauczycielka powinien dbać o to, aby każdy/każda uczeń/uczennica miał okazję do wyrażania siebie, dzielenia się swoimi pomysłami oraz doświadczeniami. Ważne



jest, aby wszyscy/wszystkie wiedzieli/wiedziały, że różnice w osobowości, zainteresowaniach czy umiejętnościach nie są powodem do wykluczenia, lecz bogactwem klasy.

Umiejętność współpracy

Aby uczniowie/uczennice czuli/czuły się częścią grupy, muszą mieć okazję do współpracy z kolegami i koleżankami. Nauczyciel może organizować różnorodne zadania grupowe, które wymagają współpracy, komunikacji i wspólnego rozwiązywania problemów. Ważne jest, aby grupy były zróżnicowane i rotowały, co pozwala dzieciom i młodzieży na nawiązywanie więzi z różnymi osobami. Tego typu aktywności rozwijają poczucie wspólnoty i uczą, jak efektywnie współdziałać w grupie.

Poczucie akceptacji

Młoda osoba musi czuć się akceptowana w grupie, aby mogła aktywnie w niej uczestniczyć. Nauczyciel/Nauczycielka, poprzez pochwały i pozytywne wzmocnienia, może wzmacniać u uczniów poczucie, że są ważną częścią klasy. Ważne jest, aby zauważać wkład każdego/każdej z nich, niezależnie od tego, czy jest to lider/liderka grupy, czy ktoś bardziej introwertyczny. Kiedy uczniowie/uczennice czują się akceptowani/akceptowane, rozwija się ich poczucie przynależności do klasy.

Rozwiązywanie konfliktów

W każdej grupie mogą pojawić się konflikty, które mogą zagrozić poczuciu przynależności u niektórych osób. Nauczyciel/Nauczycielka

powinien/powinna wprowadzić zasady konstruktywnego rozwiązywania konfliktów, zachęcając uczniów/uczennic do wyrażania swoich uczuć i szukania rozwiązań w sposób pokojowy. Kiedy uczniowie/uczennice uczą się rozwiązywać konflikty, ich relacje stają się silniejsze, a poczucie wspólnoty w klasie rośnie.

Integracja przez wspólne cele

Nauczyciel/Nauczycielka może także wprowadzać projekty i cele, które angażują całą klasę. Wspólne dążenie do realizacji zadania integruje uczniów/uczennic, ucząc ich/je współpracy i wspólnego dążenia do sukcesu. Praca nad wspólnymi celami wzmacnia między nimi więzi i uczy, że razem mogą osiągnąć więcej.



Granice w szkole

Granice w wychowaniu dzieci i młodzieży są niezbędne dla ich bezpieczeństwa, rozwoju emocjonalnego i społecznego. W szkole to nauczyciel/nauczycielka pełni rolę przewodnika/przewodniczki, który/która pomaga uczniom/uczennicom zrozumieć, jak stawiać i szanować granice, zarówno swoje, jak i innych. To pozwala na stworzenie bezpiecznego i szanującego się środowiska w klasie. Istotnym elementem w tym procesie jest asertywność, która pozwala młodym ludziom wyrażać swoje potrzeby z poszanowaniem innych osób.

Jak je stawiać?

W klasie granice powinny być jasne, sprawiedliwe i konsekwentnie egzekwowane. Nauczyciel/Nauczycielka wyjaśnia zasady na początku roku, podkreślając ich korzyści. Ważne, aby granice były elastyczne, dostosowane do indywidualnych potrzeb uczniów/uczennic, by umożliwiały im rozwój, zapewniając im także odpowiedzialność za własne zachowanie. W tym kontekście asertywność w wyrażaniu swoich granic jest niezwykle ważna.

Jak ich uczyć?

Młodzi ludzie uczą się stawiać granice poprzez rozpoznawanie swoich emocji i potrzeb oraz wyrażanie ich w sposób asertywny. Nauczyciel/Nauczycielka organizuje ćwiczenia, które pomagają uczniom/uczennicom mówić o swoich granicach w sposób szanujący innych, np. „Proszę, przestań” lub „Potrzebuję chwili dla siebie”. Celem nauczyciela/nauczycielki powinno być przekazanie ważnego komunikatu: że asertywne stawianie granic to wyraz szacunku dla siebie, a nie egoizm.

Szanowanie granic innych

Nauczyciel/Nauczycielka uczy, jak szanować granice innych, wprowadzając zajęcia rozwijające empatię i umiejętność rozwiązywania konfliktów. Ważne, by młodzi ludzie wiedzieli, że każda osoba ma prawo do przestrzeni osobistej, a naruszanie tych granic jest nieakceptowalne. Asertywność w szanowaniu granic innych jest równie istotna, co w wyrażaniu własnych.

Konsekwencje przekroczenia granic

Konsekwencje przekroczenia granic powinny być adekwatne do sytuacji i jasne dla uczniów/uczennic. Nauczyciel/Nauczycielka pomaga im zrozumieć, że konsekwencje mają na celu naukę odpowiedzialności, a nie karanie. Pokazuje także, jak nieodpowiednie zachowanie wpływa na innych. W tym procesie asertywność uczniów/uczennic w przyjmowaniu odpowiedzialności za swoje czyny jest kluczowa.

W pigułce

→ Nauczyciel/Nauczycielka wpływa na rozwój emocjonalny, społeczny i edukacyjny uczniów/uczennic, wspierając ich poczucie własnej wartości, pewność siebie oraz umiejętności społeczne. Tworzenie bezpiecznego, akceptującego środowiska sprzyja autentyczności młodych ludzi i pomaga im odkrywać, kim naprawdę są. Współpraca z rodzicami oraz promowanie szacunku i różnorodności wzmacniają ten proces.

→ Nauczyciel/Nauczycielka odgrywa również kluczową rolę w pomaganiu uczniom/uczennicom w rozpoznawaniu, nazywaniu i regulo-

waniu emocji. Umiejętność wyrażania emocji w sposób asertywny jest fundamentem w budowaniu pozytywnych relacji oraz poczucia przynależności do grupy.

→ Stawianie granic, zarówno własnych, jak i u innych, jest istotnym aspektem wychowania, który wpływa na poczucie bezpieczeństwa uczniów/uczennic. Asertywność w wyrażaniu potrzeb i szanowaniu granic pomaga w rozwiązywaniu konfliktów i budowaniu zdrowych więzi w klasie, co sprzyja jej dalszemu rozwojowi i integracji.

Warto zapamiętać

Nauczyciel/Nauczycielka ma wpływ na rozwój emocjonalny i społeczny dziecka przez tworzenie bezpiecznego środowiska szkolnego. Akceptacja i szacunek sprzyjają rozwojowi tożsamości.

Asertywność to umiejętność wyrażania potrzeb i stawiania granic w sposób szanujący innych. **Asertywność i granice** są niezbędnymi



umiejętnościami, które nauczyciel/nauczycielka powinien rozwijać u uczniów/uczennic, pomagając im rozpoznać i wyrażać swoje potrzeby w sposób szanujący innych.

Granice to fundament bezpieczeństwa i odpowiedzialności w szkole.

Przynależność do grupy jest potrzebą każdego człowieka. Młodym ludziom jest niezbędna do rozwoju, jeśli czują akceptację wspólnoty, do której przynależą.

Samoocena rośnie wraz z pozytywnymi wzmocnieniami, które budują pewność siebie i motywację do nauki.

Współpraca z rodzicami zapewnia spójne wsparcie emocjonalne uczniów i uczennic w domu i szkole. To przekłada się na ich sukcesy w nauce i zdrowe relacje z rówieśnikami i rówieśniczkami.

Promowanie różnorodności uczy akceptacji różnic, sprzyja autentyczności i empatii.

Ćwiczenia i działania, które promują **autentyczność, przynależność do grupy** i umiejętność **rozwiązywania konfliktów**, wspierają rozwój emocjonalny uczniów i uczennic. Pomagają im stawać się pewnymi siebie, odpowiedzialnymi członkami i członkiniami społeczeństwa.

Ćwiczenia

1. Koło emocji

Cel: rozpoznawanie i nazywanie emocji, zwiększenie samoświadomości emocjonalnej.

Opis: Nauczyciel/Nauczycielka przygotowuje kartki z nazwami różnych emocji (np. radość, smutek, złość, strach, wstyd) i rozkłada je na stole; klasę dzieli na grupy. Każdy/Każda uczeń/uczennica losuje jedną kartkę i w grupie dzieli się sytuacją, w której poczuł/poczuła tę emocję. Pozwala to na lepsze zrozumienie i kontrolowanie własnych emocji oraz ćwiczenie komunikacji w grupie. Nauczyciel/Nauczycielka wspiera uczniów i uczennice w nazywaniu i opisywaniu emocji, co jest pierwszym krokiem do ich regulowania.

2. Zasady granic

Cel: Nauka wyrażania granic w sposób asertywny.

Opis: Nauczyciel/Nauczycielka przedstawia różne sytuacje, w których uczniowie mogą napotkać się z naruszeniem ich granic, np. „Kolega/Koleżanka zabrał/zabrała Ci książkę”, „Ktoś mówi coś nieprzyjemnego o Tobie”. Zadaniem uczniów/uczennic jest odpowiedzieć na te sytuacje w sposób asertywny, używając zwrotów takich jak: „Proszę, przestań” lub „Nie zgadzam się na to”. To ćwiczenie rozwija umiejętność stawiania granic oraz wzmacnia poczucie własnej wartości.

3. Mapa przynależności

Cel: Wzmacnianie poczucia przynależności do grupy.

Opis: Nauczyciel/Nauczycielka prosi uczniów i uczennice, aby na kartkach papieru narysowali/narysowały symbol, który według nich reprezentuje ich tożsamość i miejsce w klasie. Mogą to być rzeczy, które

uznają za ważne dla siebie, jak hobby, kolory, zwierzęta itp. Następnie uczniowie i uczennice dzielą się swoimi rysunkami w grupie, opowiadając, dlaczego wybrali taki symbol. Ćwiczenie pomaga odczuć, akceptację dla siebie i swego miejsca w grupie.



4. Pochwały za asertywność

Cel: Wzmacnianie pozytywnych emocji i asertywności.

Opis: Nauczyciel/Nauczycielka tworzy sytuacje, w których uczniowie/uczennice muszą wyrazić swoje potrzeby i uczucia w sposób asertywny, np. „Powiedz koleżance/koledze, że chcesz pobawić teraz robić coś innego” lub „Jak poprosisz o pomoc w rozwiązaniu trudnego zadania”. Kiedy uczeń/uczennica prawidłowo wyrazi swoje potrzeby, nauczyciel/nauczycielka nagradza go/ją pochwałą, co wzmacnia poczucie autentyczności i pewności siebie. To ćwiczenie pomaga również radzić sobie z trudnymi emocjami oraz wzmacnia umiejętność stawiania granic.



DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW BUDŻETU PAŃSTWA

PROGRAM Z ZAKRESU ZDROWIA PUBLICZNEGO

pn. Zobacz emocje – realizacja projektów i programów edukacyjnych, wychowawczych, interwencyjnych oraz profilaktycznych opartych na podstawach naukowych, w tym programów profilaktyki uniwersalnej, wskazującej i selektywnej.

Dotacja ze środków publicznych:
3 495 750,00 zł

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW
Narodowego Programu Zdrowia
na lata 2021-2025 przekazanych przez
Ministerstwo Edukacji Narodowej



#ZOBACZ EmOCJE

Program Psychoedukacji dla Młodzieży

#autentyczność

NAUCZYCIELE

Ministerstwo
Edukacji Narodowej

